

SLADKÝ ŽIVOT

Kelly Hunterová
Královo
přání

KELLY HUNTEROVÁ

KRÁLOVO PŘÁNÍ

PŘEKLAD

RUDOLF SCHUBERT

Milá čtenářko,

pokud věříte přísloví o tom, že se jablko nedokutálí daleko od stromu, tak Vás příběhy, jež si můžete přečíst v edici Sladký život a Sladký život Duo, přesvědčí, že to vůbec nemusí být pravda. A že zdravé ovoce se může urodit i na skrz na skrz ztrouchnivělém stromě. Všichni mí hrdinové totiž mají „nehodné“ rodiče, kteří se na nich v dětství provinili, je to ale nezkazilo a proměnili se v silné a slušné lidi... A když už jsme u toho, tak i v dobré rodiče svých vlastních dětí... A že vůbec nezáleží na tom, jestli je někdo milionář a král, a někdo jiný musí korunu před tím, než ji vydá, třikrát obrátit v ruce. Že dobré srdce a schopnost dávat a přijímat lásku je nad všechny peníze světa!

Snad se vám budou tyto příběhy v měsíci, kdy se léto překulí v podzim, líbit.

*S láskou
Váš Harlequin*

Kelly Hunterová

KRÁLOVO PŘÁNÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Pregnant in the King's Palace

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Kelly Hunter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8274-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8275-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8276-5 (PDF)

PROLOG

Po krátce zastřiženém trávníku kráčeli vedle sebe směrem od královského paláce k velkému komplexu kamenných stájí muž a žena, sourozenci dvojčata – princ Valentine z Thallasie, osmnáctiletý dědic staletí trvajícího království, a jeho o pár minut mladší sestra Vala.

„Valentine, dobře víš, že nikoho neoblafneš,“ řekla Vala a Valentine jakoby souhlasně přikývl, jenže bylo to jen zdání. Ve skutečnosti naslouchal výtkám jen málokoho. Spíš nikoho. Výjimkou byl jen jejich despotický otec, který od něj vždycky očekával okamžitou a naprostou poslušnost. A matka? Věřil, že by zahrnula jeho i sestru láskou, bohužel už dávno zemřela. Takže z blízkých měl Valentine kromě otce jen sestru. Popravdě, někdy na její slova i dal. Dokonce někdy snesl její kritiku.

I když nerad.

Teď mířil ke královským stájím a sestra ho kousek cesty doprovázela. Ve stájích a v jejich blízkosti pracovalo mnoho zkušených ošetřovatelů a cvičitelů koní a oni oba je při chůzi sledovali. Jejich otec jízdu na koni až fanaticky miloval, ale Valentina až done dávna takhle vášeň zcela mýjela.

„Valo, nemám tušení, o čem mluvíš,“

„Ne? O tvém překvapivém a náhlém zájmu o jízdu na koni přece. O tom, že nepromeškáš jedinou šanci

na nějakého naskočit a kamsi vyrazit. Spíš na konkrétní místo než kamsi.“

Valentine zavrtěl hlavou. „Co ti mám na to říct? Mám zkrátka potřebu být venku, v přírodě.“

„Je jaro a máš potřebu dostat se do kalhotek jedné holky,“ namítla Vala suše. „Všichni o tom vědí. Nikdo není slepý. Chováš se jako hřebec, který ucítí blízkost klisny v říji. Ale ty ani nevíš, o čem mluvím, protože ničeho takového sis v životě koní zatím nevšiml. Jak jinak, když až donedávna ti královští koně nestáli za pozornost. Vůbec tě nezajímali.“

„Ano. A teď nedostatek zájmu napravuju.“ Valentine se samolibě se usmál, protože věděl, jak moc ji tím popudí. „To bys měla, Valo, ocenit.“

„Jen tě chci varovat, ty moulo. Otec ti tvůj výběr hračky neschválí.“

„Hračka? Jaká hračka? Ale když myslíš, tak hračka. Má ale jméno.“

„Tak to je přesně ten postoj, který tě přivede do maléru, z něhož ven se ty ani Angelique Cordovová nebudete umět dostat. Ano, samozřejmě že vím, jak se jmenuje. A netvař se tak překvapeně. Docela se mi líbí. Je to chytrá, upřímná a odvážná holka, jenže příliš dobrá na to, aby s těmito vlastnostmi nezkušenému mladíkovi, jako jsi ty, přinesla něco dobrého. A jestli chceš s ní zajít trochu dál a otec to zjistí, zničí ji. Před tvýma očima.“

„Jen proto, že ještě nenašel žádnou, která by nahradila naši matku –“

„Stop!“ Sestra byla temperamentní a neměla zábrany svůj temperament kdykoliv projevit. „Otec ztratil zájem o naši matku, sotva ji oplodnil a my jsme se narodili. Střídal pak milenky rychleji než většina lidí kapesníky a nikdy si s tím nedělal problémy. Hlavně že nebyly žádné zmatky, žádné hádky, žádní královští levobočci. Nikdy. Chceš vědět, co se

stalo se ženami, které byly natolik bláhové, že se ho pokoušely lapit? Slyšela jsem hodně ošklivé historky, ale věřím jim.“

Docházeli k západním stájím před staletími vystavenými z kamene, aby zvenčí posílily a podepřely obvodové palácové zdi a aby tak přispěly k ochraně paláce během dávných obléhání. Ale na opačné východní straně se výška obvodových zdí snížila, takže působivost velkolepé vstupní cesty mezi záhony k hlavnímu průčelí zámku se nezmenšila.

Vala měla pravdu, že dřív se Valentine nerad přibližoval ke stájím. V jejich blízkosti totiž vždycky jako by na sobě cítil tíhu těch minulých útrap a ohavností, které se tu kdysi odehrávaly, a ani nevšední krása koní a jejich obrovská hodnota na tom nic nezměnily. A popravdě – taky se od dětství obával duchů těch, kteří tu zemřeli v dávných bojích a na tomto místě určitě zůstávali dodneška. Ale s touto obavou se nehodlal sestře svěřit.

A co to říkala o otci? Copak by její slova, jimiž popisovala otcovo chování vůči matce a pak i jiným ženám mohla být pravdivá? Nikdy nic takového o něm neslyšel. Chtěl, aby jejich rozhovor na tohle téma už skončil a aby zase byl u Angelique.

Jenže sestra mu položila ruku na předloktí a přiměla ho zastavit se a otočit se k ní.

„Valentine, všechny špatné otcovy vlastnosti se zhoršují. Jeho zuřivost, krutost... A ani ty, korunní princ a jeho přímý dědic jim už nemůžeš uniknout. Chápej, že věci nejsou jako kdysi, když jsi byl dítě a myslel sis, že otec může všechno, i chodit po vodě, a chtěl jsi jednou být jako on. Teď už otec v tobě vidí soka. Z toho nemůže vzejít nic dobrého. Bude tě nenávidět a ponižovat. A ji drtit. Jasně to vidím. Ty bohužel ne.“

Valentine už opravdu nechtěl sestru dál poslouchat.

„Podívej se, vím, že otci se člověk těžko zavděčí. Nechová se slušně k ženám. A k tobě... no –“

Sestra se hořce zasmála. „Vím, že jsem jeho nejpekněji oblečená loutka, a pokud zůstanu loutkou, bude mě mít docela rád. Ale já se chci co nejdříve vdát a vypadnout odsud. Pokud to udělám tak, aby se zdálo, že to je jeho nápad, všechno proběhne hladce.“ Vala udržela Valentinův pohled. „Ale ty, Valentine, ty musíš být opatrný. Bude hodně záležet na tom, koho si budeš chtít vzít, chápeš? A jak si budeš počínat. V jeho přítomnosti si nepohrávej se svými *hračkami*. A v žádném případě nedovol, aby tvoje pobláznění slečnou Angelique přerostlo v něco jiného. Hlavně nezapomeň na bezpečný sex.“

„Ano? Chceš mi dát lekci sexu?“

„Ne. Varovat tě. Ženám, které s naším otcem otěhotněly, se nepříhodily dobré věci. Ani těm, které ho odmítly. Poptej se kolem, jestli mi nevěříš.“

„A co já s tím? Kdo vůbec ví, jak všechno ve skutečnosti bylo.“

„Opakuju, chci tě varovat.“

Sestra podle něj vždycky byla melodramatická, plná informací o milostných pletichách a fascinujících intrikách v paláci, ale o všech těch nepříjemných věcech, které od ní právě slyšel, nikdy neslyšel od nikoho jiného. Otec měl své chyby, ale nebyl přece monstrem.

„A myslím to smrtelně vážně, Valentine,“ Vale pokračovala. Oči jí hořely chladným ohněm. „Proč si vždycky myslíš, že všechno víš líp než kdokoli jiný? Proč neposloucháš, co ti říkám?“

Poslouchal ji. Nikdy ho vědomě nenasměrovala špatným směrem. „Poslouchám. Budu rozvážný.“

„Hleď, abys byl.“

„Ano. Ano.“

Valentine přemýšlel o sestřiných slovech, když se

od sestry oddělil a sám pokračoval cestou ke stájím. Ano, jejich otec byl odměřený, nebyl nejmenší důvod obdivovat ho za jeho laskavost, protože v něm žádná nebyla. Od ostatních vyžadoval tvrdou disciplínu, jakou se v životě řídil i on. Pro slabosti neměl smysl. Byl přece král a vládnutí vyžaduje pevnost vůle a rozhodnost.

A pokud šlo o otcův pohled na ženy... Valentine v něm neviděl zlobu. Lhostejnost ano. Náhlé zlomy a obraty v chování k nim též ano. A taky krutost, když se mu znelíbily. V takových případech ženy odcházely tak, jak i přišly – bez fanfár, bez potíží... Otec zkrátka měl své potřeby a jimi se řídil, to bylo všechno.

A on, Valentine, byl jeho syn.

Otec jistě ví, že Valentine nemá v úmyslu skočit do svatebního lože s pannou. Ani že nemá v úmyslu se brzy oženit s žádnou, natož s dívkou ze stájí. I když moc pěknou dívkou. Vždyť i sama Angelique ví, že jeho náklonnost k ní, i když je velká, k nabídce ke sňatku nikdy nepovede.

Angelique pracovala ve stájích, ale k práci u královských koní nebyla přijata natrvalo. Což je možná dobrá věc, říkal si. Přijela do jejich země zároveň s šesti úžasnými kobyčkami ze známého chovatelské stanice Cordových. Kobyčky přímo u Cordových vybral otec a měly se stát součástí chovného programu jeho koní. Angelique se měla starat o zabřezlé kobyly po celou dobu jejich jedenáctiměsíční březosti. Pak, až se hříbata narodí a po několika dalších měsících budou schopná žít úplně samostatně, kobyly se vrátí zpátky ke svému chovateli a majiteli rodině Cordových a s nimi z jeho světa zmizí i Angelique Cordová.

Ale momentální pobláznění krásnou Angelique mu vůbec nepřipadalo špatné. Mohlo by pro něj být víc než skvělou příležitostí užívat si, milovat ženu

a naučit se, jak ji potěšit. Protože, nebesa, pomozte, když je sám v posteli snívá o tom, jak ji potěší. Víc ale snívá o tom, jak ji bude mít naprosto celou, jak ji naplní tak, že na něj nikdy nebude moct zapomenout. Uprostřed nocí se pak probouzel zvlhlý touhou a musel se uspokojit sám.

Bylo to dobře?

V těchto dnech a týdnech chodíval za Angelique často. Ale věděl, že nastane čas, kdy ji bude muset z hlavy a hlavně ze svého sexuální touhou naplněného života vytěsnit. Až se mu to povede, zase všechno bude dobré. Bude se moct soustředit na hledání vhodné manželky a budoucí královny pro Thallasii.

Sestra se mýlila. Otec není brutální, nestálý muž, jak tvrdila, a bude jemu, Valentinovi z Thallasie, svému prvorozenému, synovi jistě rozumět. Porozumí i tomu, po čem on, mladý muž, nyní touží.

A on touží po Angelique.

Valentine došel ke komplexu stájí a s jistotou, jako by všechno kolem bylo jeho, vkročil do hlavní chodby. Což, technicky vzato, nebylo daleko od pravdy. Jednoho dne mu všechno tady bude patřit.

Před sebou zahlédl štolbu, který ho pozdravil úklonem hlavy. Zřejmě se ve stájích nic nepřihodilo, protože on už by o tom věděl a jistě by teď spěchal, aby jeho, prince, o dobrých či zlých událostech hned informoval. Odpověděl štolbovi nepatrným pozvednutím ruky a pokračoval v chůzi.

Sestřina slova ho stále doprovázela. Uvízla mu v hlavě a ne a ne z ní zmizet.

Angelique.

Možná by nebylo příliš bolestivé se jí na čas vyhýbat a předstírat, že mu momentálně jde jen a jen o chov koní. Pak by se vidělo, k čemu by ho to dovedlo. O programech chovu královských koní se dosud

vlastně nic nedověděl a snad by se v tom oboru mohl něčemu přiučit. A pokud by mělo jít i o jízdu na koni? Vždycky na ní bylo co zlepšit. Mohl by mít nějaké lekce... byly by mu jen k prospěchu. Musel by krotit emoce, uchovávat zdrženlivost...

To by šlo.

Začal tedy v pracovně štolmistra Alessandra.

Když z ní po půldruhé hodině odcházel, hlavu měl plnou rodokmenů a jmen koní, ale hlavně víc obdivu pro klisny Thallasii zapůjčené rodinou Cordových. Rodina, jejíž členkou byla i Angelique, byla vyhlášená svou láskou ke koním a způsobům, jimiž se jí dařilo vychovat skvělé koně k jízdě a ke hře póla. Dobře vytrénovaný kůň Cordových byl dar, kterého byl hodný král, a to platilo poslední tři staletí. Z tohoto pohledu byla rodina Cordových na špici, čili z hlediska chovatelů a majitelů koní měla Angelique v oboru vysoké postavení. A to byl fakt, díky němuž byla ještě víc neodolatelná.

Takže zase byl zpátky u myšlenek na Angelique. Nebojoval s nimi a sám si dal povolení vyhledat ji. A pak ji našel. S hadicí v ruce stála u koně, kterého krátce před tím cvičila, a splachovala z něj pot.

Nadechl se. Pohled na Angelique z masa a kostí a navlečenou do světlých rajtek, černých holínek a bavlněného trika hned vniveč obrátil jeho plán zachovávat zdrženlivost. Polévala vodou otcova druhého nejlepšího hřebce a on se pod jejíma rukama choval jako čerstvě narozené jehně. Jenže přesto nedokázal nenabídnout jí svou pomoc.

Ne že by ji ihned přijala. Místo toho zakoulela očima a zasunula si za ucho pramen vlasů. Hedvábných, jako uhel černých vlasů, které jí ve vlnách připomínajících mořské vlny padaly až k pasu. Při práci je mívala spletené do jednoho silného copu, který jí ležel na zádech mezi lopatkami a klesal ještě níž, až

k bokům. Jednou viděl ty vlasy rozpletené, a kdyby bylo na něm, rád by cop rozplétal a hleděl na ty rozpuštěné vlasy znovu a znovu. Pak je na jejích zádech sevřel v pěstích a stáhl je dolů, aby jí zvrátil hlavu a...

„Jestli se tak na mě budeš dívat, namířím hadici na tebe a postříkám i tebe,“ řekla. Ale neznělo to jako bezprostřední hrozba. Spíš jako slib.

„Neodvážila by ses.“ Vyslal k ní podmanivý pohled. „Protože kdybys to udělala, musel bych tady ve tvé přítomnosti ze sebe stáhnout mokrou košili.“ V čemž by, pokud šlo o něj, viděl zaručený úspěch.

Zasmála se a umělohmotnou škrabkou začala klouzat po zádech zvířete. „Už jsem viděla úžasnější těla.“

Kdo ví.

Pohlédla na něj a zasmála se. „Jsi ten nejdomyšlivější kluk, jakého jsem kdy potkala.“

„Muž. Nejdomyšlivější muž, jakého jsi kdy potkala“ opravil ji a Angelique se znovu zasmála.

Líbil se mu její smích.

„Angelique,“ křikl z vedlejšího boxu hlas, nepochybně hlas Alessandra, který se tam musel nepozorovaně dostat, „hleď si svého.“ Valentina jeho přítomnost opravdu překvapila. Myslel si, že zůstal v kanceláři.

„Slyšíš, Valentine?“ otázala se Angelique. „Kvůli tobě mám problém. Někteří z lidí totiž pracují, víš?“

Neznělo to znepokojeně. Možná proto, že byla ve výjimečné pozici a věděla to. Byla pověřena odbornou a nepostradatelnou péčí o koně své rodiny a o koně thalasijských královských stájí, a to jí dodávalo odvalu být přímá a otevřená, odvalu, jež ostatním pečovatelům o koně a jejich cvičitelům většinou scházela. Navíc mezi nimi byla zdaleka nejlepší jezdkyň a měla až zázračný instinkt, jak z koně pod sebou získat to nejlepší. Věděl to i Alessandro. Proto

ji požádal, aby mu pomáhala vytrénovat ty nejlepší koně.

„S kolika koňmi máš ještě cvičit?“

„Ještě s nejlepším hřebcem tvého otce a pak s mou oblíbenou kobylkou od nás.“

Otcův hřebec, její oblíbená kobylka... „Nechceš s nimi trochu pomoci?“

Pomaloučku se napřímila a otáčela se k němu. Dávala si načas, než na něj pohlédla. Nebyl jí lhostejný, to zdaleka ne, ale hráli spolu hru, která se jí líbila. „Jsi na to připravený?“

Jeho odpověď zněla spíš jako zasténání. „Alessandro, vezmu otcova hřebce k hajného boudě. Může se to považovat za dnešní trénink?“

Hlava a ramena staršího muže se objevily nad stěnou mezi dvěma boxy. „Máš otcovo svolení?“

„No... neříkal ne.“ Jistě, protože Valentine ho o nic nepožádal. „Může jet se mnou i Angelique?“

Vrchní štolba na ni rychle pohlédl. Angelique přikývla, což mohla být její odpověď.

„Znamenalo to ano, Alessandro, že?“ Valentine se chtěl ujistit.

„Znamenalo to, že tě k tomu nepovzbuzuju, nechci, aby ses zabil. A taky v tom bylo varování. Musíš být opatrný. Snad víš, co děláš.“

„Takže to bylo ano?“

„Jo. Jen když si vezmeš kobylu,“ Angelique mu rozhodně oznámila svou podmínku.

„Prosím?“

„Hřebec dnes není ve své kůži, včera kobylu pokrýl. Kobylu jsme ráno poslali na jednu z vašich pastvin a já bych přísahala, že on ji ještě dnes může cítit. Když pojedeme, já pojedu na něm, protože on je paličák. Zvládnou ho spíš než ty. Ty se můžeš těšit z jízdy na dobře vytrénované kobyle.“

„Nechápu. Ty pojeděš na hřebci a já na kobyle?“

Pozvednutím a pootočením hlavy ukázala k boxu hřebce. „Na něm já.“ Pak stejným pohybem ukázala na jiný box. „Na ní ty. Stejně je rychlejší než hrubián tvého otce.“

„Mám si na to vsadit?“ To byl jediný zbývající způsob, který by mu dovolil snést útok na jeho mužnost.

„Miluju sázky.“

Trvalo dvacet minut, než vyjeli směrem na západ od paláce k silně zalesněnému terénu. A dalších třicet minut, než dorazili k boudě hajného. Sesedl z koně první. Snažil se nesledovat, jak snadno a lehce se svezla ze hřbetu koně a s rukama opřenýma o boky a hlavou nakloněnou na stranu zírala na boudu.

„Chtěla bys jít dovnitř?“ zeptal se.

„Jsou tam nějací lidé?“

„Ne.“

„Takže ne. Jestli mě chceš dostat do postele – což chceš –, měl bys mě nejdřív trochu poznat.“

„Už tě znám. Vím toho o tobě hodně.“

Ale nebyla to úplně pravda. Věděl jen, že pocházela ze španělské rodiny v Pyrenejích zabývající se chovem plemenných koní ve velkém. Matka že byla z Liesendaachu, sousedního království, ale krajina jejího manžela jí přirostla k srdci. Angelique měla dvojče, sestru, a ještě staršího bratra. Ráda vstávala před úsvitem, v poledne mívala dvouhodinovou pauzu na oběd a pak až do večera pracovala. Nebála se žádného koně ani muže – což podle něj byla chyba. Byla skutečně krásná a on nebyl jediný, kdo si toho povšiml. Ve chvílích, kdy ho přepadala cynismus, po každé téměř sám sebe přesvědčil, že jí, dívce z prostého rodu, prokazuje laskavost, když se o ni zajímá. Všiml si, že i muži z okolí jeho otce na ni vrhají hladové pohledy, a taky tušil brutalitu, s jakou uspokojují své tužby.